

دو شعر از ژاله اصفهانی

من می اندیشم، پس هستم
دکارت

من هستم

من هستم
که می اندیشم
اندیشه ام گاهی ساده، گهی ژرف

من هستم
که فرمانده اراده ی خویش ام
می گویم، می نویسم
و می خوانم
سنگ نوشته های توانمندی را
واژه به واژه، حرف به حرف.

من هستم
که شراب شبم را
در جام لاله می نوشم.
و گه گاهی
لبکی از پیاله می نوشم .

تنها برای تو
که زندگی را عاشقانه می نوشی
بر یاد شادی گذشته، لبخند می زنی
بر گم گشته، نمی خروشی .

چه سرسبز، چه سرشارند!
آنان که اگر رنجی آشکار و نهان دارند
توان آن دارند
کز زیر آوار سر برآرند
با بانگ بلند من هستم
من هستم
کز زیبایی رنگ ها و آهنگ های جهان
سرستم .

بیا خیال کنیم

بیا خیال کنیم،
 که سال های جدایی در این میانه نبود.
 که عمر ما همه در رنج انتظار نرفت .
 که آن درخت که با خون دل پیوریدیم،
 زشعله های شیبخون آدرخش، شکست.
 شکست –

تلخ ترین واژه
 ناگوار ترین !

هنوز در دل ما شور و زور در بازوست .
 بیا درخت بکاریم، باز روی زمین
 بدون آنکه بگوئیم،
 کی شکوفه دهد .
 و میوه ای که به بار آورد،
 که خواهد چید.

بهار تازه نفس، خرم و دل افروز است
 بیا خیال کنیم
 تولد من و تو صبحگاه امروز است .